

שריפתם, ואם כן מזה תלמוד לומר "לכפר" בדין שריפה? — לימד הכתוב [בכך שתלה הכתוב את טומאת הבגדים בכפרה], על כל המתכפרים [חטאות פנימיות, המכפרות] שהשורפן מטמא בגדים.

ומבארין: ורבי יהודה, הלומד מדכתיב פעמיים "חטאת", מדוע לא למד ממשמעותיה דקרא, התולה את טומאת בגדים של השורף בכפרה?

אלא, בהכרח, שהאי לימודא מ"לכפר" לא משמע ליה.

מאי טעמא לית ליה להאי לימודא? לאו, משום דמיבעיא ליה להאי "לכפר" לגזירה שוה כרבי שמעון, דיליף שאין נפסל דם שנכנס להיכל אלא בשכיפר בגזירה שוה, של "לכפר" דכתיב בהכנסת הדם ו"לכפר" דכתיב בפר ושעיר של יום הכיפורים. והילכך לא יליף מהאי "לכפר" דטעמא שנטמא השורף הוא משום כפרה, וליכא ללמוד לשאר הנשרפים. הילכך, בעי למילף להו מהא דכתיב חטאת חטאת תרי זימני.

לומר "ואת פר ושעיר החטאת אשר הובא את דמם לכפר בקודש, ישרוף"?

לפי שלא למדנו שהשורף קרבנות פנימיים מטמא את בגדיו אלא לשורף את פר ושעיר של יום הכיפורים, שהשורפו מטמא בגדים, ונשרפין אבית הדישן.

שאר נשרפין, מנין שהשורף אותם מטמא את בגדיו?

תלמוד לומר פעמיים "חטאת" "חטאת", ללמדך שכל החטאות אשר הובא דמם פנימה ונשרפות, מטמא השורף אותן את בגדיו, דברי רבי יהודה.

רבי מאיר אומר: אינו צריך, אין צורך בלימוד מכפל המילה "חטאת" כדי ללמד שהשורף שאר חטאות פנימיות מטמא את בגדיו. אלא ממשמעות הכתוב עצמו למדנו זאת. כי הרי הוא אומר בדין שריפת פר ושעיר של יום הכיפורים, "ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא את דמם לכפר בקודש, ישרפו באש". שאין תלמוד לומר "אשר הובא את דמם לכפר" לגבי דין

הדרך עלך כל הזבחים